

ærede Medlem maa ogsaa erindre, at, netop fordi de ligge saa sjernt, er det nødvendigt at udstyre dem saaledes med Militær- og Politistyrke, at de i paakommende Tilfælde kunne hjælpe sig selv, thi, man sigte, hvad man vil, ydmygende bliver det dog for Landet her, naar vi i saadanne Tilfælde skulle ty til vore Naboers Hjælp for at holde Orden i vort eget Hus. Dette Hensyn, at disse Dele af Landet ligge saa sjernt, har jo utvivlsomt været væsentlig bestemmende dengang, da man her vøterede Kolonialloven af 1863. Skjøndt jeg selvfølgelig ikke har haft nogensomhelst Andel i denne Lovs Tilblivelse eller paa nært Hold har kunnet iagttage, hvad der dengang gik for sig i den danske lovgivende Forsamling, saa tror jeg dog ikke at tage fejl i, at netop det, at man havde saa vanskeligt, ved herhjemmefra at sætte sig ind i de vestindiske Forhold, ved at følge dem og have Tilsyn med dem, var væsentlig bestemmende for, at man gjorde en Del af vort Lands Territorium til en lille Stat i Staten og betroede den Selvstyre, men ved Siden deraf ogsaa paalagde den saadanne Byrder, som ingen anden Del af den danske Stat har at bære for sig. Det forekommer mig, at man har faaet et afgjørende og sørgeligt Bevis for, at de Forudsætninger, som man gik ud fra i 1863, ikke have holdt Stik, og jeg tror ikke, at man nu kan vise den Rigtigste fra sig, at tage under alvorlig Overveelse, hvorledes man kan skaffe disse Dele af den danske Stat en lige saa betryggende Tilværelse som de andre Dele af Staten, og derpaa have de efter min Mening et fuldstændig uafviseligt Krav uden Hensyn til, at en her vedtagen Lov, nemlig Loven af 1863, har givet dem et Statsliv for sig. Derfor den ærede første Læser (Haffner) kan jeg ikke Andet end udtale min Paastømmelse af den Billigelse af Lovforslaget's Indhold, hvad den militære Ordning angaar, som han gav tilkjende, samt ligeledes af hans fuldstændige Erkjendelse af, at det, saaledes som Stillingen nu engang var bleven, var nødvendigt at gjøre noget Alvorligt for Kolonierne; men jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlems Betænkelse ved at bringe det vestindiske Spørgsmaal under Overveelse ved her at fremsætte og behandle et Lovforslag som dette, ikke var ganske begrundet, forsaavidt som den gik ud paa, at man ved at udvide sin Undersøgelse, og altsaa ogsaa sine Forsøg paa at reformere, vilde skabe større Vanskeligheder for Gjennemførelsen af det absolut Fornødne, nemlig det at fikke Tilstanden paa Derne. Saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Jeg ser ikke rettere, end, at, selv om dette Things Undersøgelse af de vestindiske Forhold i deres Helhed skulde føre til det Resultat, at der ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side herhjemme var Andet og Mere at gjøre i Dieblirket end det, som indeholdes i det fremsatte Lovforslag, saa vilde dette dog ikke kunne sinke dette Lovforslags Gang; thi det er jo kun et

Lovforslag om Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Der. Jeg ser ikke rettere, end at, dersom man f. Ex. skulde ville gaa den Vej, som for ikke lang Tid siden har været under Omtale i Pressen, nemlig ved en temmelig betydelig Anvendelse af Statens Midler at bringe St. Croix en Hjælp, som skulde være langt mere effektiv, end den her af mig foreslaaede, saa vilde det dog være aldeles umuligt at knytte dette Forslag om en Ordning af Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Der til et Forslag, om at bevilge flere Millioner til Oprættelse af Sufferkogerier i Vestindien. Disse to Ting kunne ikke godt komme sammen i det samme Lovforslag, i alt Fald vil utvivlsomt den formelle Berettigelse til at hægte Sufferkogerierne paa Ordningen af Hærstyrken savnes. Jeg har ikke dristet mig til at gaa videre i denne Samling end til dette. Jeg maatte maaske her indskyde, at jeg navnlig ikke har dristet mig til at komme frem med Forslag til en videre gaaende Hjælp til Produktionen, for at styrke eller fremme Dernes Sufferproduktion og Suffertilvirkning paa en Tid, hvor det dog vistnok for Mange endnu staar som tvivlsomt, om det første Skridt, som man har gjort paa denne Bane, har vist sig at være fuldt vellykket. Jeg for mit Vedkommende tror dette. Jeg tror, at det Anlæg, som har fundet Sted, har overstaaet Børnesygdommene, og jeg haaber, at det, naar næste Kampagne kommer, skal vise sig, at min Forventning er rigtig; men jeg kan ikke fortaente ærede Medlemmer af dette og af det andet Thing i, at de efter de Resultater, som hidtil have foreligget, maa stille sig noget tvivlende over for dette Spørgsmaal. Der har altsaa for mig ikke været Anledning til at fremkomme med Forslag om at gaa videre ad denne Vej, spænd jeg kunde antage, at Lilliden til Foretagendet var tilstede ikke blot hos dem, som nærmest havde med Foretagendet at gjøre, men jeg kan sigte tildele ogsaa hos mig selv, thi, hvor det gjælder om saa betydelige Beløb, som der her er Tale om, maa den almindelige Mening være med. Jeg har ikke antaget, at den almindelige Mening var med paa dette Punkt, og jeg har altsaa ikke troet, at det vilde nytte, men at det tværtimod vilde skade i dette Dieblirket at fremkomme med et saadant Forslag. Skulde imidlertid de Undersøgelser af de vestindiske Forhold, som Lovforslaget og Kommissionens Betænkning ville foranledige i dette og det andet Thing, bringe en anden Anskuelse frem herom, ja, saa vil der jo endnu være god Tid til at overveie, om man allerede i denne Samling skulde gaa videre end som af mig foreslaaet, at fikke Oprættholdelsen af No og Orden paa Derne ved at forsyne dem med tilstrækkelig Militærstyrke. Det staar for mig som, at dette er det første, men ogsaa det absolut Nødvendige, der maa gjøres, naar der overhovedet skal være Tale om materiel Fremgang paa Derne. Det første og absolut Nødvendige er at give Stats-